

שרית ישי מדווחת על התקרית שגרמה להתעניינות עולמית: ההיתקלות עם השחקנית ואנסה רדגרייב בפסטיבל הסרטים היס'ת'כוני

הלכתתי בשביל שהוביל מהמלון אל מרכז כפרהנופש של מועדון הים התיכון בקאמרניה. סיציליה. ממולי הופיעה דמותה הגבוהה של שחקנית הקולנוע הבריטית ואנסה רדגרייב. היא היתה מלווה על-ידי לידו טריגאנו, בתו של ז'ראר סרני גאנו, בעליו עתיר-הנכסים של המועדון ור הרוח החיה מאחרי פסטיבל סירטי הים התיכון.

עצרתי לפני השתיים. לידו טריגאנו! היא ציגה אותי בשמי, וציינה, כי התלוותי לאורי אבנרי ולענת סרגוסטי, בראיון עם יאסר ערפאת. רדגרייב אמרה: "אהה!" ועמדה ללכת הלאה. ניצלתי את ההזדמנות וביקשתי ממנה ראיין. ואנסה רדגרייב אמרה: "אני מצ'טערת, אני חושבת שאני רוצה להעניק ראיין לעיתון ישראלי."

הישראלים באים!

הזמנתי להשתתף בפסטיבל הסרטים של הים התיכון על-ידי סרג' אני קרי, שתפקידו לבחור את הסרטים הישראליים הראויים להשתתף בפסטיבל. אנקרי בחר בסרטים מתחת לאף של הבימאי ינ

תהרית

תמונה פרטית
שהיתה תלויה בחדרה של ואנסה רדגרייב מראה אותה יושבת לצד פליט פלסטיני. התמונה צולמה במהלך צילומי הסרט, אך לא נכללה בסרט עצמו — רדגרייב הפיקה את הסרט, אך לא השתתפה בו. היא אמרה שהתמונה יקרה לליבה, סיבה למסור אותה לשימוש העיתונות.

בסטיציליה

רדגרייב וגם סירטו של גיתאי עסקו פחות או יותר באותו עניין, אם כי, כפי שנודע לי אחרי הצפייה בשניהם, מנקודת-מבט שונה לגמרי — חשבתי שחשוב כי וקסמן יבוא מייד כדי לקחת חלק בעימות. התקשרתי אליו, ובשעת לילה מאוחרת, וקסמן, שהבין את חשיבות העניין, הגיע למחרת בצפריים, ביחד עם מפיץ חמטין, יעקב ליפשיץ.

באותה שעה שהה בפסטיבל גם צעיר בשם רוני כצנלסון, עוזר-צלם בסירטו של גיתאי. בשלב מאוחר הגיעו גם גיתאי ור אשתו, המשלחת הישראלית גדלה, אם כך, משלושה אנשים לשיבעה.

אחר הצהריים נקראנו שוב לחדרה של לידו טריגאנו. במקום פגשנו בעמוס גיי תאי, באשתו, רבקה, בעוזרו, רוני, ובבני מאי המצרי הידוע יוסוף שאהין.

כמה דקות לאחר מכן נכנסה לחדר ואנ'סה רדגרייב, כשהיא מלווה בוקן עגלגל וקרח, שהזכיר את צ'רצ'יל, ובגברת אני גליה נוספת. איש לא ידע מי השניים הן אלה.

רדגרייב הוצגה לפני וקסמן וליפשיץ. אחר-כך פנתה אלי ואמרה לי: "אני אתן לך ראיין, ואני רוצה שתדעי, כי מתוך כל עשרות העיתונאים שביקשו לראיין אותי הסכמתי לדבר רק עם שלושה גורמיים — עם הטלוויזיה הצרפתית, עם סני כנות הידיעות הצרפתית ואיתך."

אמרתי יפה תודה, ושוב הדגשתי באוזן גיה כמה חשוב הראיון הזה. היא שאלה אותי כמה זמן אני צריכה. אמרתי: שעה-תיים.

קבענו למחרת ברב בבוקר. היא היתה יותר מנחמדה ואדיבה. בשלב זה עברנו לרכל על גיין פונדה. היא אמרה לי, שהיא נדהמה כאשר קראה שגיין

כל משתתפי הפסטיבל, כי אני העיתונאית שנתלוותה לאבנרי בפגישתו עם יאסר ערפאת בבירות.

להנהלת הפסטיבל חשוב היה להדגיש עובדה זאת, כמו גם העובדה שאני "עוברת" בעיתון המייצג את מחנה-השלום הישראלי. הסרטים שהוצגו בפסטיבל היו כור לם בעלי מסר פוליטי או חברתי, בלי קר' מדיות, בלי רומנטיקה — נושאים כבדים ומדכאים.

מייד ניסיתי להחודד לנציגים הערביים של הפסטיבל, זה לא היה פשוט. הם כולם היו קורקטיים ושמרו על ריחוק, סקרו אותי בחשדנות. גם העובדה שאני עובדת בהעולם הזה לא עזרה לי. כמעט כולם שמרו על מרחק.

הרגשתי די מבודדת מול המישלחת הערבית הענקית, שכללה בימאי-קולנוע ועיתונאים רבים.

שלושת הימים הראשונים של הפסטיבל עברו עלי בצפייה בסרטים צרפתיים, איטלקיים וערביים שלא הבנתי, מכיוון שהוצגו או בצרפתית או בערבית — שפות שאיני מבינה כלל.

ביום השלישי נודע לי, כי מצפים לבואה של ואנסה רדגרייב עם סירטה פלסטין הכבושה. נקראתי אל לידו טריגאנו ושם נאמר לי כי יתקיים עימות בין ואנסה ובין דני וקסמן, בימאי חמטין.

בהנהלת הפסטיבל האמינו שווקסמן יגיע בזמן להקרנת סירטו. אני, שידעתי כי אין בדעתו של וקסמן לבוא, אמרתי להנהלה כי אם וקסמן לא יגיע, אתנדב לדבר בש-מו.

רק אז הסתבר לי, כי ישראל מיוצגת על-ידי סרט נוסף, סירטו הדוקומנטרי של עמוס גיתאי וימן שדה, העוסק בכיבוש הישראלי בשטחים. מכיוון שגם סירטה של

קול גולדוסר וחמטין של הבימאי דני וקסמן.

גולדוסר החליט ברגע האחרון שלא לי-השתתף בפסטיבל, כשהוסבר לו, כי אם ישתתף, יאבדו סכוייו להשתתף בפסטיבל קאן, וקסמן, שחזר זה עתה מפסטיבל-סרטים בצרפת, החליט לוותר גם הוא. נותרנו אם כך סרג' אנקרי, אשתו דני-אלה, ואני, כנציגי ישראל. העיתונאים אהוד יערי ויהודה סתיו, שהוזמנו גם הם לפסטיבל, הודיעו ברגע האחרון שאינם יכולים להשתתף.

אנקרי הסביר לי מראש, כי הוזמנתי על-ידי מכיוון שבפסטיבל יטלו חלק יוצרי סרטים ערביים, בהם פלסטינים מאשף, מצרים, לבנונים, סורים, עיראקים, תורניסים, אלג'יריים, ומארוקאים. המפגש עם יוצרים סרטים אלה עורר את סקרנותי ה-עיתונאית. יצאתי למיפגש יומיים אחרי-ההפגנה הגדולה בכיכר-מלכיים-ישראל בתל-אביב.

הפסטיבל הוא ילד-הטיפוחים של לידו טריגאנו. היא מקדישה לו תשומת-לב מרובה, אך ניכר שהוא עדיין בחיתוליו.

הסרטים הוקרנו בשני מקומות — באור-הל ענק ובאמפיתיאטרון פתוח. באחד מאגפי המלון הוקרנו סרטים על מסך וידויא ענק, ובשני חדרים נוספים הוקרנו סרטים בווידיאו על מסך הטלוויזיה.

מחוץ למיסגרת הפסטיבל הוקרנו שני סרטים ישראלים: לונה של איתן גרין, וסופו של מילטון לוי של ניסים דיין, שני הסרטים זכו בצפייה חוזרת ונשנית של אנשי-קולנוע ערביים. שגילו התעניינות מרובה בכל הקשור בקולנוע הישראלי.

מייד כשהגענו לאי, פשטה השמועה: הישראלים הגיעו! ובתוך 24 שעות ידעו

SAMEDI 11h
à L'AGORA
DEBAT
en compagnie de
VANESSA REDGRAVE
(Palestine occupée)
AMOS GUTAI
(Journal de campagne)
DANIEL WACHSMANN
(HAMSIN)

העיתות
המודעה המכריזה על העימות בין רדגרייב, גיתאי וקסמן, עוררה את זעמה של ה-כוכבה, מפני שהם יוצרים אלמוניים.

אמרתי לה: את שחקנית-קולנועית ש-סרטיה מצליחים מאוד בישראל. אם הקהל שלך חשוב לך, עליך להעניק לי ראיין, מכיוון שבישראל לא כולם מבינים מה את עושה.

"למה את מתכוונת?" שאלה. בישראל חושבים — אמרתי לה — שאת אנטישית.

בשלב זה היא הגיבה מהר: "אני לא חור'שבת שהציבור בישראל חושב שאני אני-טישמית. אולי חלק, אבל לא כולם."

"שמעתי על הפגישה של אבנרי עם ערפאת, זה היה מעשה חשוב מאוד, אבל אני לא ערפאת, בכל זאת יש הבדל. אני צריכה לחשוב אם אני רוצה להעניק ראיין לעיתון ישראלי, נראה."

אחרי שנפרדנו, היא הסתובבה ואמרה: "אני לא צריכה לשכנע את הציבור הישראלי בצדקת העם הפלסטיני. זו את